

[Aksel Larsen.]

ede sig om en redningsaktion overfor mennesker, hvis maskine er beskudt af russiske flyvere. Udenrigsministeren ved jo udmærket vel, at det drejer sig om en bevæbnet bombemaskine, som fløj over et hav, der i hvert fald ikke kan betragtes som amerikansk indhav, og som åbnede ild mod sovjetiske flyvere, hvorpå de beskød den. Jeg synes ikke, det er rigtigt, at landets udenrigsminister giver en — skal vi sige — noget skæv fremstilling af dette forhold.

Så siger udenrigsministeren, at de amerikanske bombemaskiner, der er i Kastrup, er her efter forudgående anmodning til den danske regering, og at de har fået tilladelse til at komme her i overensstemmelse med gældende regler. Såvidt jeg kender gældende regler, går de ud på, at udenlandske flyvemaskiner ikke må være bevæbnede, når de lander på dansk flyveplads, men en del af disse kapergastmaskiner var bevæbnede med svære maskingeværer og svære maskinkanoner. Det er muligt, man har afmonteret dem i går, men det ændrer ikke det forhold, at de var bevæbnede, da de kom hertil. Hvorledes kan man bringe det i overensstemmelse med gældende regler? Endelig siger ministeren, at det er en rent humanitær hjælpeaktion. Ja, vi kender den slags humanitære hjælpeaktioner! Vi ved ikke, hvad der er sket med det forsvundne amerikanske bombe-fly, om det muligvis er sluppet helskindet hjem til en anden base end den, det forlod, eller om det er faldet ned i Østersøen, eller hvad der er sket. Men jeg ved — og dette er historiske kendsgerninger —, at den spansk-amerikanske krig i sin tid udbrød, fordi en amerikansk kanonbåd efter ordre løb ind, om man så må sige, midt i den spanske flåde, der var sendt til spansk Vestindien for at bekæmpe et oprør, og på en eller anden måde blev beskudt og sænket. Dette brugte Amerikas Forenede Stater som foranledning til at erklære Spanien krig. Jeg ved, at når man sender sine krigsfartøjer ind over fremmede lande eller fremmede landes farvande, kan man risikere, at der sker episoder, som kan anvendes til at påbegynde krig, hvis man ønsker det. Jeg ved som en historisk kendsgerning — udenrigsministeren ved det sikkert også —, at engang før den sidste verdenskrigs begyndelse styrtede en amerikansk flyverske, Amelie Erhardt, ned i Stillehavet i nærheden af Japan. Der blev iværksat en meget storstilet eftersøgning. Man fandt hende ikke, men som resultat af denne storstilede, humanitære eftersøgning efter den nedstyrede flyverske besad den amerikanske gene-

ralstab derefter meget omhyggelige og detaljerede luftfotografier af alle japanske kyststrækninger. Det kan man nemlig skaffe sig ved hjælp af en sådan humanitær eftersøgning og foranstaltning med de mest moderne bombemaskiner, der kendes. Jeg synes, regeringen skulle tænke lidt over dette og på den farlige stilling. Danmark kommer til at indtage, hvis vi giver husly for noget sådant. Jeg synes kort sagt, regeringen skulle bede disse amerikanske bombemaskiner om at forsvinde fra vort territorium.

Viggo Starcke: Med nogle ganske få bemærkninger vil jeg gerne have lov at takke den højtærede udenrigsminister for de ord, han sagde til mig angående genoptagelse af planerne om en forhandling med England om en rationalisering af smørprisen, selv om jeg jo nok synes, at den højtærede udenrigsministers udtalelser var meget diplomatiske, når han sagde, at man vil fortsætte de orienteringer, der er indledet. Det strutter jo ikke af energi — men vi håber. Jeg vil blot igen understrege, at nu er der gået over et halvt år siden devalueringen.

Den højtærede finansminister vil jeg ikke bebrejde, at han ikke på stående fod kan give oplysning om bekostningerne omkring Danmarks deltagelse i Annecy og Havana, men jeg synes, disse tal har en vis interesse, og jeg håber, de engang kan blive tilgængelige. Den højtærede finansminister spurgte mig, om jeg var af den mening, at Danmark eventuelt burde have undladt at deltage deri. Jeg er ikke af den mening, men jeg mener, det ville have været billigt for Danmark, hvis vi havde begyndt liberaliseringspolitikken selv. Jeg synes, det er en klog politik; det vil være en god forretning, og det vil være et forbillede for andre nationer, idet det faktisk forholder sig sådan, at alle nationer i dag sidder og venter på, at „de andre“ skal liberalisere. Man får ved at læse disse overenskomstforslag igennem et billede af, hvor indviklet, omfattende, anstrengende og bekosteligt hele dette arbejde er, og jeg synes, at dette sætter en tyk streg under ønsket om, at Danmark bør tage et initiativ. Det er jo faktisk meget anstrengende og omfattende problemer, og jeg vil i denne forbindelse med den højtærede formands tilladelse gerne henvise til, hvad der står i bemærkningerne til forslaget til rigsdagsbeslutning angående Danmarks undertegnelse af Annecy-protokollen under IV, 2, hvor det hedder, at det er meget vanskeligt at udskille de toldnedsættelser og bindinger, der vil være af størst betydning for dansk erhvervsliv, idet en sådan udskillelse „forud-